

Gửi Thời Thanh Xuân Tươi Đẹp Của Chúng Ta

Chương 1

Đồng chí Trần, tức bố tôi, tháng hai năm nay chính thức về hưu, vất vả cả đời không sao, mới ở nhà nửa tháng đã đứng ngồi không yên. Đúng lúc câu lạc bộ người cao tuổi trong huyện đang tuyển thành viên, ông liền đi ngay lập tức. Vừa đến nơi, bố tôi mới biết hầu hết những người ở đó đều ở độ tuổi 50-70, câu lạc bộ người cao tuổi thuộc về lớp người thanh niên chủ chốt ngày xưa. Vì thế, đồng chí Trần lâu ngày mới bị nhiệt huyết đốt cháy suốt ngày đạp cái xe đạp đến câu lạc bộ đó tổ chức các hoạt động giải trí cho những người đã bị tháng năm thiêu rụi đi sự nhiệt tình và cảm xúc mãnh liệt.

Chỉ là do năm tháng không thiêu rụi đi sự nhiệt tình trong ông, cho nên trước tiên ông muốn ra oai một chút. Ông đi về phía băng ghế nhưng do vấp phải cái biển ngữ lung lay liền bước hụt rồi ngã.

Tôi nhận được điện thoại của mẹ lúc đang đi trên đường cao tốc, nghe xong thì đổ mồ hôi lạnh trong khi trời đang nắng nóng. Mặc dù hồi nhỏ tôi hay bị bố đánh, cũng từng nghĩ rằng sau này khi lớn lên phải đánh lại ông nhưng thực ra tôi rất yêu ông.

Trên đường chạy đến bệnh viện, tôi vừa khóc vừa lải nhải, nói với người tài xế taxi rằng bố tôi rất tốt, thật sự rất tốt, khiến người tài xế thân là đàn ông cao to rất kích động, một phát giẫm lên chân ga phóng nhanh về phía trước. Lúc trả tiền thừa lại cho tôi, người tài xế nói: "Em gái này, em nhớ cho rõ biển số của tôi chút, XXXX, lần sau tốt nhất đừng bắt xe tôi nữa. Em lải nhải nhiều như vậy thì ngay cả vợ và mẹ tôi nghe xong cũng thấy mệt. Thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Chúc bố em sớm bình phục."

Tôi vừa khóc vừa chạy tới phòng bệnh, đúng lúc mẹ tôi vừa gọt táo vừa mắng bố tôi: "Ông nhìn lại ông đi, già cả rồi mà làm như mình là thanh niên trai tráng, xương tốt lắm đấy. Còn lần nữa thì tôi trực tiếp đưa ông đi chôn. Biển xương cốt thành tro cốt luôn."

Tôi vội vào cửa, nước mắt giàn giụa: "Mẹ ơi, bố sao rồi ạ?"

Mẹ ngẩng đầu nhìn tôi, rồi nói: "Được rồi, lau nước mắt đi, khóc cái gì mà khóc. Mẹ nuôi mày cực khổ, chăm mày từ bé đến tận bây giờ không phải để mày đụng tí chuyện nhỏ đã nước mắt nước mũi tè le."

Tôi lau nước mắt, đi về phía bên kia hỏi người đàn ông đã bị ăn mắng một lúc: "Bố sao rồi ạ?"

Bố tôi cũng không thèm liếc tôi một cái, hai mắt dán chặt vào quả táo trong tay mẹ tôi: "Không tốt! Mẹ con đã gọt ba quả táo rồi, nhưng không cho bố ăn quả nào cả."

Tôi thấy xem ra không hỏi được một tí nguyên nhân gì từ miệng hai người họ, đành cầm bình nước nóng lên, nói: "Con đi lấy nước nóng."

Tôi xách cái bình đi một mạch tới bàn tư vấn, cũng không quan tâm mẹ tôi hét lớn ở đằng sau: "Con bé kia, nước đầy rồi!"

Có lẽ do vẻ mặt của tôi quá nghiêm nghị nên y tá nhanh chóng tìm bác sĩ đến. Bác sĩ mặt không chút biểu cảm nhìn tôi một cái rồi thuật lại tình hình của bố tôi. Nói gì mà ngã đập thắt lưng xuống rồi xương sống đè lên thần kinh, tóm lại là phải làm phẫu thuật, bảo tôi chuẩn bị tiền, là ba vạn.

Tôi muốn hỏi cho rõ ràng tình trạng của bố tôi, anh ta liếc tôi một cái rồi nói: "Có nói cô cũng không hiểu được. Cứ chuẩn bị tiền cho tốt, mấy cái khác giao cho bác sĩ chúng tôi là được."

Tôi liền hỏi: "Khi nào có thể mở đây?"

Anh ta trả lời với vẻ mặt kiên nhẫn: "Xếp hàng. Khi nào tới lượt thì mở!"

Tôi chỉ muốn ho rồi phun một cục đờm to tướng vào mặt hắn ta, sau đó nói cho hắn ta biết là phổi tôi không tốt, tôi không có ý.

Nhưng tôi không thể, tôi chỉ có thể lấy ví rồi lôi mấy trăm ra, vâng vâng dạ dạ dúi vào tay hắn: "Vậy thì làm phiền bác sĩ chiểu cõ..."

Anh ta lườm tôi một cái, đẩy tiền về phía tôi: "Cô đừng làm như vậy! Tâm trạng của cô tôi có thể hiểu được, nhưng như vậy là không đúng với quy định. Nếu cô thật sự muốn biết, tôi bớt chút thời gian giảng giải cho cô là được."

Tôi vô cùng xấu hổ, cảm thấy mình đúng là loại người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, chẳng qua là do vị bác sĩ đó trời sinh tính tình không tốt mà thôi. Đang kiểm điểm lại nhân cách của mình thì vị bác sĩ cũng rời đi. Trước khi đi còn hất cằm liếc tôi, tôi suy nghĩ lúc lâu, anh ta có ý khác hay là bị liệt cơ mặt, cuối cùng anh ta cũng khiến tôi hiểu được, trên tường có gắn camera chứ đâu...

Tôi đang muốn hỏi lại y tá phòng làm việc của bác sĩ vừa nãy ở đâu thì di động vang lên, lấy ra nhìn vào tên người gọi thì tim đập nhanh hơn cả lúc chạy, suýt nữa tôi muốn chạy đến khoa nội lấy số ghi tên.

Giang Thần, bạn trai cũ của tôi.

Tôi run run, nhẹ giọng nói vào điện thoại: "Alo?"

Alo cả nửa ngày, chỉ nghe một đồng âm thanh hỗn tạp, xem ra là do anh ấy không cẩn thận ấn nhầm. Đang định tắt điện thoại thì một giọng nữ yếu điệu lọt vào tai, cô ta nói: "Bác sĩ, ngực của tôi đau!"

Tôi lúc đó mới nhớ ra, Giang Thần là bác sĩ, nghe đâu bây giờ còn là bác sĩ nổi tiếng. Đắn đo một lúc, cuối cùng đưa ra quyết định, ở đây chịu sự chăm sóc lạc hậu của nhà nước cũng được, còn không thì chuyển sang bệnh viện chỗ Giang Thần. Chí ít mấy năm trước, tôi cũng giúp anh ấy bóc mẩy nghìn quả trứng luộc trong nước trà, chẳng lẽ anh ấy không giúp được ư...

Hỏi mẹ tôi chuyện này, bà bảo: "Giang Thần là cái cậu mà mấy năm trước có tình yêu nho nhỏ với con ấy à?"

Á... Trí nhớ của mẹ quả là đáng kinh ngạc.

Mẹ lại hỏi: "Chuyển sang bệnh viện của cậu ấy, cậu ấy sẽ giúp ư? Mẹ thấy là hai đứa bây giờ còn có tình cảm nữa à?"

Thật là biết cách hỏi trúng chỗ ngứa, tôi lắp bắp: "Giúp là việc chẵn chẵn rồi, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là...thế này giống như không quên được rồi không ngừng tìm cách quan tâm."

Bà cười nhạt: "Đừng có đứng đấy mà dài dòng văn tự. Nay giờ con mau đi gọi cho cậu ấy đi, bố con ngày mai chuyển viện. Mẹ mày không chịu được mấy tay thấy thuốc lang băm ở đây."

Tôi vốn mong chờ mẹ luôn theo sát tôi, yêu thương tôi mà nói tôi là đứa bé mạnh mẽ có khí chất, không được vì chuyện bạn trai cũ mà đi trêu chọc tôi và vân vân. Quả nhiên tôi vẫn là đánh giá cao mẹ tôi.

Giang Thần nhận được điện thoại của tôi cũng không có biểu hiện gì kì lạ, tôi nghĩ thầm đúng là ai cũng như vậy, quen nhìn đại dương sóng lớn, thi thể và nội tạng bên trong cũng không dọa được anh, sao có thể để cho người bạn gái cũ này dọa sợ.

Tôi nói hết chuyện của bố mình cho anh, cuối cùng nói: "Bố em chuyển đến bệnh viện của anh được không?"

"Được!" Anh ấy đáp lại dứt khoát, làm cho tôi có ý tốt mà không mang chuyện bóc trứng luộc trong nước trà ra kể.

Anh lại nói: "Nhớ chuẩn bị các thứ cần thận, anh lập tức tìm xe đến đón bố em chuyển viện."

Anh ấy im lặng một lúc lâu rồi hỏi tôi: "Em có khỏe không?"

"Khỏe."

Tắt điện thoại, tôi đưa tay lên ngực cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim của mình, tựa lưng vào hành lang, thở dốc. Có một cô y tá trẻ tuổi chạy lại bên cạnh đỡ tôi: "Chị không sao chứ?"

Tôi lắc đầu, cuối cùng tôi cũng tìm được một điểm sáng của bệnh viện này, cảm thấy rất

vui mừng.

Cô y tá kia lại hỏi: "Chị vừa mới điện thoại cho ai vậy? Hình như là chị muốn chuyển viện đúng không? Chị có biết bệnh viện nào tốt không? Giới thiệu cho tôi có được hay không? Tôi còn một tháng nữa là kết thúc kì thực tập mà vẫn chưa tìm được bệnh viện nhận tôi. Chị giúp tôi được không? Thành tích của tôi rất tốt, chỉ là tôi không muốn phải phai "ngủ" với lãnh đạo bệnh viện..."

Tôi thật sự là bị cô ta làm phiền tới không còn cách nào khác, đành nói: "Nói thật là vừa nãy tôi gọi cho người nọ là nhân viên vệ sinh trong bệnh viện Đông y, nói tôi đồng ý ngủ với anh ta thì anh ta mới giúp tôi chuyển viện. Tôi hỏi cô, thế cô còn muốn chuyển viện không?"

Ba giờ sau, Giang Thần dẫn đội xe cứu thương đến trước mặt tôi. Ba năm không gặp, tôi không cả dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ biết dán chặt mắt vào túi áo khoác ngoài có cài một bút máy đắt tiền, tự nhiên nghĩ không biết anh đã học được chữ bác sĩ chưa.

Khi còn học đại học, tôi vẫn hay quan tâm đến chữ viết của Giang Thần, sợ rằng bàn tay viết chữ đẹp như vậy sau này khó có chỗ đứng trong giới y thuật. Để giúp anh ấy sau này khi kê nhầm thuốc cũng có thể tránh trách nhiệm, tôi bắt anh phải viết giống chữ của tôi. Đáng tiếc là cuối cùng anh vẫn không thể viết giống nét chữ của tôi.

Toàn bộ thủ tục xuất nhập viện đều do một tay người của Giang Thần lo. Tôi và mẹ nhàn rỗi, mỗi người tay cầm một quả táo đứng tựa vào cửa bệnh viện trò chuyện.

Mẹ nói: "Thằng bé này không hổ là do mẹ nuôi lớn, không tồi nha."

Đối với mấy hành động vô sỉ này của mẹ gắn lên người tôi, tôi tỏ vẻ xem thường.

Bà liền nói: "Sao món hàng tốt thế này năm đó con lại bỏ lỡ chứ? Cũng nhanh ghê."

Tôi cắn một miếng táo lớn: "Bố đang buồn chán ở trong xe cứu thương, mẹ mau mang táo qua cho bố ăn đi."

Mẹ tôi than dài một tiếng rồi liền chạy hướng về phía chiếc xe, vừa chạy vừa nói: "Đồng chí Trần à, con gái ông bảo tôi mang táo đã ăn cho ông nhìn."

Đúng lúc Giang Thần xách một đồng hồ lớn có nhở có đi ra nhìn thấy cảnh này, liếc tôi:
"Em thật là có hiểu."

Tôi ngẩn đầu nhìn anh, anh ở trước mặt tôi cúi người xuống, tóc bay trong nắng sớm
nhìn thật dịu dàng. Anh theo thói quen, nhìn tôi rồi cười, má bên trái có một lúm đồng tiền
rất sâu. Cảm giác quen thuộc tới nỗi giống như hôm qua chúng tôi còn đi ăn cơm cùng
nhau sau đó đi xem phim.

Tôi nhìn qua chỗ khác, cái lúm đồng tiền đó cực kì độc ác. Năm đó, chính nó đã đánh gục
trái tim bé nhỏ của tôi, đó cũng là lúc tôi biết mình đã say vì cái lúm đồng tiền của anh.
Mặc dù bây giờ nghĩ lại, tôi chỉ cảm thấy tôi chính là bị anh hâm hại nhờ khuôn mặt này
chỉ trong một cái nhìn.

Tôi nhớ lại, từ trước tới nay sự có mặt của Giang Thần là lẽ đương nhiên, cũng giống
như cây cột điện đầu ngõ. Nhà của Giang Thần đối diện với nhà tôi, con trai của trưởng
xã, đội trưởng đội thể thao, vẻ ngoài ổn, biết chơi piano, viết chữ đẹp, học lực tốt, giọng
nói dễ nghe.

Ti vi và tiểu thuyết đều định nghĩa những đứa trẻ từ thuở ấu thơ đã chơi thân với nhau,
nhà ở gần nhau như hai chúng tôi là thanh mai trúc mã, đồng thời còn chia thành hai loại
phổ biến. Một là thân thiết như hình với bóng, hai người coi nhau như là anh chị em ruột
thịt, cùng đào tổ ong vò vẽ rồi cùng bị ong đốt, cùng trộm khoai lang rồi cùng bị phạt đánh
và sau này bỗng nhiên nhìn lại mới phát hiện thứ tình cảm này đã dần dần hóa thành tình
yêu. Và còn lại là cực kỳ ghét nhau, gặp là cãi nhau, nhìn thấy nhau từ xa thôi cũng muối
xông đến cắn đồi phương, lúc nào cũng chờ cơ hội để thả xì lốp xe đối phương, sau khi
lớn lên mới đột nhiên phát hiện ra: Ô, hóa ra đây là tình yêu!

Đáng tiếc tôi và Giang Thần không nằm trong hai trường hợp trên, trong một khoảng thời
gian dài, tôi và anh chỉ là hàng xóm sống đối diện. Ngày ngày anh đánh đàn piano của
anh ấy, còn tôi vui vẻ xem Maruko của tôi, thỉnh thoảng quên bài tập về nhà tôi sẽ chạy
qua gỗ cửa nhà anh, anh luôn tỏ ra khó chịu, lúc nào cũng nhăn nhó hỏi tôi sao không
nhớ. Có lẽ vì mình đang nhờ người ta, cho nên tôi không muốn so đo với anh, đương
nhiên cũng có thể là do từ nhỏ đến lớn tôi đã quen không so đo với anh rồi, bởi tôi là
người hiểu chuyên, hiểu lý lẽ mà.

Sau kì nghỉ hè vào đầu tháng ba, sau khi hoàn thành xong kì thi, lớp chúng tôi giấu thầy cô tổ chức một buổi dã ngoại, nấu cơm ngoài trời. Tôi và Giang Thần được phân công đi rửa khoai lang. Lớp có 40 người, chúng tôi mua được bốn mươi bốn củ khoai lang, Giang Thần mang bốn củ còn lại đi rửa, sau đó ngồi một bên nghịch bong bóng nước chơi.

Tôi ngồi xổm ở bên hồ nén giận rửa hết số khoai còn lại, càng rửa càng giận, một viên đá vừa nhô vừa sắc rơi xuống trước mặt tôi, khiến nước bắn tung tóe. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Giang Thần làm ra vẻ không biết chuyện gì, nhặt viên đá vừa rơi trước mặt tôi ném ra xa. Viên đá đó nhảy trên mặt nước bồn lòn, mặt nước gợn lên những vòng tròn lớn nhỏ không đều, lăn tăn chạm vào nhau.

Theo lý mà nói tôi nên mắng cậu ta, hất nước vào người cậu ta, hay là đem đầu cậu ta vào trong nước thậm chí là đem hắn đẩy mạnh xuống hồ cho chết đuối.

Nhưng tôi chẳng làm gì cả, chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn cậu ta.

Gió thổi làm tung bay vạt áo học sinh mỏng manh rộng thùng thình của anh, ánh mặt trời chiếu vào lông mi và tóc của anh như phát ra ánh sáng vàng óng ánh. Khóe miệng bên trái khẽ nhéch ra một nụ cười đắc ý để lộ cái lúm đồng tiền.

Thời gian và không gian như dừng lại cùng một chỗ, chỉ còn trái tim của tôi đang đập không yên.

Hết chương 1

Chương 2

Sau ngày thứ ba của kì nghỉ hè bận rộn, tôi là người luôn lấy đại cục làm trọng, chuyện tình yêu tình báo gì đó ném sang một bên, cộng thêm khi đó gặp mưa sao băng đi qua, tôi liền quyết tâm theo đuổi đoạn tình cảm này.

Tôi kiên quyết xác định lấy việc theo đuổi Giang Thần làm mục tiêu của đời mình sau sáu tháng sau. Giống mọi buổi tối trước đây, mẹ tôi nói tôi “Làm thế nào mà mẹ có thể nuôi mày thành một đứa con gái với cái đầu heo quên trước quên sau thế.” Mẹ tôi chửi trong khi tôi vội vã đi tới nhà sách Học Hữu để mua cây bút chì 2B dùng cho ngày thứ hai.

Nhà sách Học Hữu tuy bề ngoài được gọi là nhà sách nhưng cái gì cũng bán, từ sách vở, đồ dùng văn phòng phẩm đến giấy, keo dán, mấy món đồ chơi của trẻ em. Tóm lại, học sinh đang phổ biến cái gì thì nó bán cái đó. Sau này, ra ngoài nhiều, tôi mới phát hiện hai chữ Học Hữu là để chỉ nhà sách dành cho cả người lớn và trẻ em, không phải một chuỗi các cửa hàng bán đồ văn phòng phẩm và các nhà sách cũng rất ưu ái cái tên này. Cũng không biết là thật ra cái tên này làm cho đông đảo các học sinh cảm giác giống như là bạn bè thân thiết hay là do mọi người quá lười để đặt cái tên khác. Nếu có ngày tôi quyết định quay về xã hội cũ, tôi cũng muốn mở một nhà sách Học Hữu cho riêng mình. Bên ngoài bán văn phòng phẩm nhưng thật ra là một trung tâm mai mối hẹn hò có đóng phí, chuyên môn là làm mai sinh viên nữ; nếu có nhu cầu đặc biệt, mua bán giá cao sẽ khuyến mại sinh viên nam.

Tôi đi vào nhà sách, lấy một cây bút chì 2B, khi ấy cái máy tính để thay đổi âm lượng mới được sửa. Tôi nghĩ, chẳng bao lâu sau cây bút chì 2B này cũng sẽ lên giá, tôi phải tích bút chì. Sự thật đã được chứng minh, bút chì chỉ lên có một tẹ, nhưng mà cũng có không ít đồ chuyên dùng cho bút chì. Khi mọi người dùng đồ gọt bút chì tự động thì tôi vẫn đáng thương như vậy mà dùng dao gọt bút chì. Nghĩ lại vẫn thấy tủi thân.

Đúng lúc tôi cầm bút chì chuẩn bị đi trả tiền thì Giang Thần từ ngoài cửa đi vào. Có lẽ là xuất phát từ tuổi dậy thì kí lạ với tâm lí sợ bị bắt gặp, tôi theo bản năng từ giá sách trên cao rút đại xuống một quyển sách, che khuất khuôn mặt đang nhìn lén của mình.

Giang Thần từ cửa đi thẳng đến quầy thu ngân, bà chủ thấy cậu ấy thì cười híp mắt từ trong quầy đi ra, ôm lấy một chồng sách: "Cháu phải giữ kĩ bốn bức tranh và tứ đại tác phẩm nổi tiếng này đấy. Bác đặc biệt đi vào tận trong thành phố để lấy hàng cho cháu đấy."

Giang Thần cười nói: "Cảm ơn bà chủ, bao nhiêu tiền đây ạ?"

"853 tệ, lấy cháu 850 tệ thôi." Bà chủ nhận tiền của cậu ấy, "Thật ra thì bác chỉ lấy lại tiền đi xe thôi."

Giang Thần cười gật đầu: "Cảm ơn bà chủ nhiều lắm."

Khi ấy học phí một học kì của chúng tôi là 200 tệ, Giang Thần dùng tiền hai năm là bốn học kì đi mua vài cuốn sách không ra gì, nhiều tiền để không như thế còn không bằng... Thực ra tôi cũng không biết còn không bằng cái gì, lúc đó tôi cũng không có quá nhiều tiền, cho nên tôi cũng không hiểu được. Nhớ lại trước đây, từng có người kể cho tôi nghe một câu chuyện cười:

Phóng viên hỏi một góa phụ ở sâu trong núi:

– Nếu tôi cho bà mươi vạn tệ bà muốn làm cái gì?

Góa phụ đáp:

– Mỗi ngày đều ăn bún.

Người phóng viên hỏi tiếp:

– Thế nếu hai mươi vạn tệ thì sao?

Góa phụ trả lời:

– Mỗi ngày đều ăn thịt.

Cuối cùng người phóng viên lại hỏi:

– Thế nếu bây giờ chúng tôi cho bà một trăm vạn tệ thì bà sẽ làm gì?

Góa phụ nói:

Mỗi ngày tôi sẽ ăn bún với thịt.

Nếu tôi trong tình cảnh của người góa phụ đó sẽ rất cảm động.

“Anh ơi, anh ơi!” Không biết ở đâu chui ra một đứa bé kéo lấy ống quần Giang Thần gọi.

Giang Thần ngồi xổm xuống, xoa đầu thằng bé, nháy mắt hỏi nó: “Bạn nhỏ, em là trai hay gái?”

Đứa trẻ mút lấy ngón út, rất nghiêm túc nói: "Em là con trai."

Giang Thần chán ghét: "Anh không thích con trai."

Cậu ấy đang muốn đứng dậy, đưa bé vội vàng kéo quần áo anh: "Em là con gái."

Giang Thần mỉm cười: "Hóa ra là con gái! Được rồi, em gọi anh có việc gì thế?"

Đứa bé lấy từ trong túi quần yếm ra một hộp bút màu rực rỡ cùng hai tờ tiền một tệ nhăn nhúm, giơ cao cao ý bảo nó không với tới quầy tính tiền: "Em muốn mua cái này."

Giang Thần cầm lấy, đứng lên đưa cho bà chủ: "Bà chủ, bao nhiêu tiền ạ?"

"Mười tệ."

Giang Thần lấy ra mười tệ thanh toán cho đứa bé, xong lại ngồi xổm xuống đưa cho nó, xoa xoa đầu nó, nói: "Đây, bút tô màu rực rỡ của em."

Đứa bé cười khúc khích nhận lấy: "Cảm ơn anh ạ!"

Giang Thần nói xong, không khách sáo chuẩn bị đứng dậy, đứa bé đó lại kéo kéo gấu quần cậu ấy, cậu ấy buộc lòng phải ngồi xổm xuống lần nữa. Trẻ con chân tay vụng vè mở hộp bút tô màu, lấy ra một cây bút chì màu hồng, nói: "Tô màu bức tranh sẽ rất đẹp."

"Anh không tô màu cho bức tranh." Giang Thần cười: "Em giữ lại bút tô màu đi."

Đứa bé lắc đầu, chỉ chỉ vào quyển sách trên tay cậu ấy nói: "Không phải là tô màu."

Giang Thần hơi ngạc nhiên, cười vang, rút ra một quyển Tam Quốc diễn nghĩa đưa đến trước mặt nó.

Đứa bé cầm lấy quyển sách ngồi bệt trên mặt đất, cúi đầu chăm chú vẽ bức tranh gì đó, miệng lầm bầm, cuối cùng, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé nói: "Tốt lắm!"

Tôi kiêng chân ló đầu ra ngoài nhìn lén, cái bức tranh kia vừa nhìn thì giống như thỏ,

nhung nhạt kín thì giống như chó, thần tiên ở giữa lại để lê ra là con cún.

nhưng nhìn kí thị giống như chó, tránh vặt ơ giữa lại để lộ ra là con cọp.

Giang Thần cầm lấy, nhìn chăm chú một chút, lát sau thành thật nói: "Em vẽ con chó rất đẹp, cảm ơn nha."

Đứa bé tròn xoe mắt, ngạc nhiên đáp: "Là con mèo mà."

Giang thần ngạc nhiên, cười: "Thì ra là mèo."

Tôi nhìn thấy lúm đồng tiền của cậu ấy, vừa thật mà lại vừa ảo, tôi thật muốn đi tới đó đâm cậu ấy một phát.

Cái gì gọi là tuyệt đẹp. Cái gì gọi là bi thương. Lý Bích Hoa từng nói, đã là cảnh quan tuyệt đẹp, hoàn hảo, xuất hiện chỉ một chút nhưng có thể nhìn thấy được. Nhưng tôi không thấy được, từ nay về sau tôi tiếp tục đánh bóng cho hai vai diễn này trong tâm trí, sau khi điều chỉnh hệ thống video clip, lấy góc hình, thay đổi ánh sáng, cùng với âm thanh...

"Em còn muốn ngồi ở cổng bệnh viện bao lâu nữa?"

"Hả?" Tôi đang cắt đoạn video hậu kì đó, có một chút bối rối và thiếu kiên nhẫn nhìn vào mặt Giang Thần và kêu lên.

"Đứng lên." Anh chia ra một tay kéo tôi từ dưới đất lên, sau đó kéo tôi đi về hướng xe cấp cứu. Thật ra tôi rất muốn hỏi anh đã thực sự quên hay không, còn có phải thận hư rồi hay không mà tay lại đầy mồ hôi như vậy...

Lên xe cấp cứu, người lái xe và mẹ tôi đồng thời lô ra vẻ mặt bất gian tại giường. Tôi miễn cưỡng nhấp nháy mí mắt, hơi lo lắng mà liếc nhìn Giang Thần. Trái lại, anh ấy không bị ảnh hưởng chút nào, ngồi xuống cạnh tôi: "Tiểu Lý, chạy xe."

Sau đó, quay đầu lại nhìn mẹ tôi nói: "Cô ơi, cháu đã bàn bạc với các đồng nghiệp khoa chỉnh hình cả rồi, tới bệnh viện sẽ chụp siêu âm lại, nếu không có vấn đề gì thì chiều nay phẫu thuật. Cô cứ yên tâm, đồng nghiệp của cháu là bác sĩ giỏi nhất của khoa chỉnh hình."

Mẹ tôi không ngừng vừa cười vừa gật đầu, cười đến trẹo cả hàm: "Thật là làm phiền cháu rồi."

"Không phiền ạ, là việc cháu nên làm." Giang Thần cũng cười như đứa con có hiếu.

"Àm ĩ chết mất." Bố tôi đột nhiên lớn tiếng.

Bố tôi kể từ lúc biết được chúng tôi muốn Giang Thần giúp chuyển viện thi vẫn liên tục cáu gắt. Sau khi mẹ đi khỏi liền mắng tôi một trận, nội dung cũng không có gì hơn hai chữ – nhu nhược. Bố tôi biết năm ấy mẹ Giang Thần có thành kiến với tôi như thế nào, bảo tôi tốt nhất là nên rời xa anh. Tốt nhất là khi gặp mặt anh thì phun một đồng nước bọt sau đó bày ra bộ mặt khinh thường. Bây giờ lại còn nhận sự giúp đỡ của anh.

Ba năm trước đây, tôi tốt nghiệp khoa thiết kế nghệ thuật từ trường X. Giang Thần học y hệ liên thông bảy năm, nhưng vì biểu hiện tốt nên từ năm thứ tư đã bắt đầu đến thực tập tại các bệnh viện trực thuộc trường X.

Khi đó Giang Thần đối với tôi rất tốt, vừa thấy tôi lấy được bằng tốt nghiệp đã nói muốn kết hôn. Đương nhiên chủ yếu cũng là do tôi, vì tôi nên anh ấy lúc nào cũng loay hoay trong hàng tá rắc rối, rồi bịa đặt một đồng cái không có căn cứ gọi là một xã hội tốt nhất. Ví dụ như anh ấy nói mỗi ngày sẽ giúp tôi mở cửa giám sát (sự thật là cửa an ninh của chúng tôi đã được đổi lại, và tôi quên mang theo thẻ truy cập cửa cũ), quản lí cũ gửi hoa cho tôi (thật ra hoa là của tầng dưới, tôi phải làm thêm giờ vào ban đêm, quản lí gặp anh ở tầng dưới đúng lúc đang định bỏ hoa đi, anh xin về cho ta dùng), mời tôi di coi bộ phim của khách hàng (cái này là sự thật, tôi đã đi xem phim sau đó viết review về bộ phim cho hắn)... Nghệ thuật sáng tác cần nguyên hình.

Giang Thần vừa nghe thấy tôi được hoan nghênh như thế thì sốt ruột nói đại học của anh ấy tặng bốn năm ăn bữa sáng, không thể tặng không. Vẫn là kết hôn đi.

Tôi không biết xấu hổ đã đồng ý, tâm tư của tôi rất đơn giản. Hệ thống đại học X đứng đầu cả, Giang Thần hàng năm đều đạt được học bổng lớn nhất, chính là anh ấy một chút cũng không hề lo lắng về khả năng của mình. Tôi phải mau chóng chăm sóc tận tình cho anh ấy để anh ấy đạt được thành tích ưu tú cũng chính là lúc hoạn nạn vợ chồng có nhau, dám để tôi ra phòng khách tôi liền phân chia một nửa tài sản với anh.

Đương nhiên, tâm tư đơn giản nhất là tôi rất yêu anh, bởi tôi rất sợ Giang Thần bị người ta cướp đi. Có lần, tôi đi tới bệnh viện Giang Thần thực tập để tìm anh ấy. Trong vòng một giờ nhìn thấy ba bệnh nhân đến để lại danh thiếp cho anh, trong đó có một cái là của đàn ông. Xã hội ngày nay thật đáng sợ mà, sức quyến rũ của Giang Thần tựa vừa chinh phục được cả con trai vừa giết chết được cả con gái.

Chẳng qua là khi đó tôi bị tì vi và tiểu thuyết đầu độc làm cho không nhận biết được, tôi cứ nghĩ là tình yêu của tôi sẽ vượt qua được tất cả, không gì cản nổi. Mà mẹ Giang Thần khiến tôi hiểu được tình yêu một khi đã có tranh cãi thì có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào.

Mẹ Giang Thần thăm hỏi mẹ tôi vào đúng buổi trưa của một ngày trời trong nắng ấm. Mẹ tôi là chủ gia đình, ở nhà địa vị có thể so với Võ Tắc Thiên, nhưng lần đầu tiên gặp mặt, mẹ tôi uy nghiêm như kia cũng tỏ ra vô cùng lúng túng, tự giác mà ăn nói vô cùng nhỏ nhẹ. Nói một cách công bằng, mẹ Giang Thần không nói gì quá đáng, cũng không lôi ra một tờ chi phiếu rồi bảo con gái bà mau rời khỏi con trai tôi, muốn bao nhiêu tiền cũng được. Bà ấy rất lạnh lùng khi bàn bạc chuyện kết hôn và một phần tập tục. Thế nhưng, chính thái độ của bà ấy thân là người cao quý lại hạ mình xuống mức tầm thường cho mẹ tôi nơm nớp lo sợ. Tôi ngồi bên cạnh thấy mẹ tôi xoa tay căng thẳng nói chúng tôi sẽ phối hợp, nước bọt trong miệng như giám ngâm lâu năm làm cho cả người tôi bủn rủn.

Mẹ Giang Thần gấp riêng tôi nói chuyện, đưa cho tôi một xấp giấy rồi bảo tôi xem cho thật kỹ, nếu đồng ý thì kí tên. Là bản thỏa thuận trước hôn nhân, đại khái nội dung là nói tôi và Giang Thần kết hôn không phải vì tiền nhà cậu ấy, sau này nếu như li hôn tôi cũng không được phân chia tài sản gì.

Tôi lúc đó rất tức giận, bố của anh ấy cũng chỉ là một trưởng trấn nhỏ thì có bao nhiêu tiền chứ? Đến mức còn cùng nhau diễn kịch xem như chưa có chuyện gì. Sau này trưởng thành tôi mới hiểu được.

Tôi đã quên lúc ấy tôi suy nghĩ cái gì, có thể là tình yêu và tự trọng cái nào quan trọng hơn. Sau này không chú ý lại đi hỏi ý kiến bố tôi, tôi chỉ có thể nói những việc đã qua là một sai lầm, đây gọi là sai một li đi một dặm.

Bố của Giang Thần không phải là lãnh đạo trực thuộc, bố tôi cảm thấy ngày thường bị

những vị lãnh đạo này chèn ép cũng đủ uất ức, đằng này người nhà lãnh đạo này lại đi ức hiếp người yêu của con trai mình, đây là chuyện hết sức vô lí. Vì thế, bố tôi nói ngay nếu như tôi có gan kí tên thì bố tôi sẽ đoạn tuyệt cha con với tôi, sẽ có cả giấy chứng nhận.

Thế là tôi lại làm một chuyện ngu xuẩn khác là đưa bản thỏa thuận cho Giang Thần, để anh ấy đưa lại cho mẹ anh ấy. Giang Thần giận tím mặt, về nhà àm ĩ một trận với mẹ. Mẹ anh ấy hôm sau gọi điện cho tôi, đại ý bảo tôi và Giang Thần mà dám kết hôn thì bà ấy sẽ chết ở hôn lễ cho tôi xem. Khi ấy, xã hội chưa từng có những việc đê tiện như vậy, ngay lập tức tôi liền bị bà ấy đe dọa hoàn toàn, không nghĩ tới còn có những cách giải quyết khác, chẳng hạn như nói với bà ấy là không tổ chức hôn lễ làm cho bà ấy tìm không được lí do để chết...

Chuyện kết hôn cứ như vậy không giải quyết được gì, sau này cũng không biết làm thế nào. Có lẽ, từ lúc công việc bắt đầu trở nên bận rộn, tôi thì vì công việc bận bịu mà hay bị quản lí mắng, Giang Thần thì bận học rồi đi thực tập. Hơn nữa, có lẽ là do có khúc mắc trong lòng, tôi không ngừng tìm Giang Thần làm phiền, từ những chuyện nhỏ nhặt cho tới cõi tình gây sự, mục đích là để thăm dò thái độ của anh đối với chuyện tình yêu của chúng tôi.

Khi tôi nói với Giang Thần, chúng ta chia tay đi.

Giang Thần im lặng rất lâu, mãi sau mới nói em không được hồi hận. Sau đó đóng cửa rầm một tiếng bỏ đi.

Tôi tưởng rằng hai người yêu nhau mà muốn chia tay ít nhất cũng phải vì mấy chuyện to lớn hệ trọng như có kẻ thứ ba xen vào, hay là bỗng nhiên tôi không còn tình cảm với con trai, hoặc là tôi mắc bệnh hiểm nghèo gì đó... Nhưng thật ra không cần, bất an, bận rộn, mệt mỏi cũng đủ để tình yêu tự chết.

Chúng tôi như vậy thực ra rất kì lạ, trong sách nói hai người yêu nhau suốt đời, trong chớp mắt lại chẳng còn quan hệ gì với nhau. Trong một khoảng thời gian dài, tôi luôn nghi ngờ không biết có phải có người nào đó đem chúng tôi ra chơi đùa, hại tôi đổ vào một ít không an phận để kết cục như này.

Tôi và Giang Thần chia tay, bố tôi là người vui nhất, ông cảm thấy đây là ông cùng lãnh đạo giai cấp chạm trán giành được thắng lợi. Nhưng mà, sau chuyện này tôi vẫn không tìm được bạn trai, việc này khiến tôi cảm thấy thắng lợi cũng không hẳn là tốt.

Cho nên, tôi đoán bố tôi với Giang Thần là cảm giác phức tạp khó nói. Một mặt bố tôi mong có người tiếp nhận hàng é là tôi. Một mặt thì bố tôi thà để tôi é chổng chờ cũng không muốn người mua là Giang Thần. Nội tâm của bố tôi nói giống như trong sách chính trị của trung học nói, là ở thời kì đem sửa đổi ra sông mà không phân biệt được người nghèo và tư bản. Thật là khổ mà!

Thật ra tôi không muốn nói cho bố tôi biết, nhà người ta không hề có ý nghĩ mua sắm mua tôi.

Hết chương 2

Chương 3

Bố tôi sau khi được chuyển tới bệnh viện mới thì sáng hôm sau được làm phẫu thuật. Vị bác sĩ được Giang Thần giới thiệu mang họ Tô. Nhìn lướt qua vẻ ngoài là biết vừa có tài vừa có sắc đẹp, đứng bên cạnh Giang Thần thì đúng là trai tài gái sắc.

Từ lúc bắt đầu mẹ tôi đã không tin tưởng vị bác sĩ Tô này, bà cho rằng chỉ cần là con gái đẹp thì đều giống nhau, không dùng được. Đối với mẹ tôi, điều này đã là một điều cố chấp, vì từng có một đoạn thời gian rất dài trước đây ở trong lòng mẹ tôi tôi là người đẹp vô tích sự.

Bác sĩ Tô đã chứng minh cô ấy đã từng tay không đánh một kẻ lưu manh đến mức các khớp xương vai của hắn đều bị trật khớp, cũng dùng tay không nắn các khớp xương trở lại. Chúng tôi đều tỏ vẻ hết sức tin tưởng tài năng chữa bệnh của cô ấy.

Giang Thần cùng chúng tôi tới trước cửa phòng phẫu thuật, mẹ tôi nắm chặt tay tôi, tôi vỗ vào mu bàn tay động viên mẹ tôi.

Ngồi được khoảng mười phút, bà bắt đầu quên đi cảm giác lo lắng, đầu tiên là ánh mắt của bà nhanh như chớp mà đảo quanh tôi và Giang Thần, sau đó cười hiền lành: "Cháu xem, khi cháu và Tiểu Hi nhà cô yêu nhau, cô cháu mình chưa kịp nói chuyện với nhau,

vậy mà bây giờ..." Mẹ tôi bỗng dừng lại, thở dài: "Tạo hóa đúng là biết trêu người."

Về cơ bản, tôi đã bị vây vào thế không có đường lui, toàn thân hết sức gượng gạo, hơn nữa còn có ý nghĩ muốn lấy hành động để nhìn thấu trạng thái của mình.

Giang Thần mỉm cười và nói: "Khi ấy là cháu không hiểu chuyện, không biết quý trọng Tiểu Hi."

Tôi lén liếc nhìn Giang Thần một cái, đúng là một lời khách sáo mĩ lệ.

Mẹ tôi cười ha hả: "Đâu có, là Tiểu Hi nhà cô không có phúc."

Khoảng thời gian ngồi cùng hai người họ, tôi giả câm giả điếc, giả vờ xã giao nói theo mấy chuyện đã rồi. Thời gian trôi qua rất nhanh, có lẽ là do không liên quan tới mấy chuyện giải phẫu phức tạp, cũng có thể do bác sĩ Tô tay nghề cao, tóm lại là đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ Tô đeo khẩu trang đi ra.

Mẹ tôi lập tức nắm lấy cánh tay của tôi, móng tay đâm sâu như muốn hỏi thăm sức khỏe của bà ngoại.

Bác sĩ Tô từ từ gỡ khẩu trang xuống, lộ ra khoe miệng cong cong: "Phẫu thuật thành công."

Mẹ tôi buông tay tôi ra, như nhất quyết muốn nhão tới với bộ dáng muốn ôm hôn cô ấy. May mà bà chỉ có kéo tay bác sĩ Tô lại, không ngừng rít: "Rất cảm ơn cháu, rất cảm ơn cháu."

Tôi hữu tình thiêng lý chim đắm trong bàn tay đẹp đay, vô cùng cảm động, Giang Thần đứng bên cạnh lấy khuỷu tay huých nhẹ tôi một cái, nhỏ giọng nói: "Em còn không ra kéo mẹ lại, tay bác sĩ Tô sắp bị phế đi rồi đấy."

Tôi nhìn qua, quả nhiên là mu bàn tay của bác sĩ Tô đã đỏ một khoảng lớn. Gần đây, mỗi tối mẹ tôi đều đi theo lão thầy thuốc Hồ Nam để bàn về Đông y học cấp tính, hoàn toàn có thành tích. Có ngày làm cơm cần phải đập tổi thì không tìm thấy dao, thế là tay không đập tổi trên cái thớt.

Tôi vội vàng đi qua, kéo mẹ lại: "Mẹ ơi, mẹ mau đi xem bố có sao không đi."

Mẹ tôi giãy giụa thoát khỏi tay tôi, quát tôi một tiếng: "Bố con vẫn còn thuốc mê, có cái gì đẹp đẽ đâu mà coi, mẹ phải cảm ơn bác sĩ Tô đã, xê ra."

Bác sĩ Tô lùi về sau hai bước, liên tục xua tay: "Cô ơi, cô đừng khách sáo, việc này là việc cháu phải làm, cháu còn có một cuộc phẫu thuật đang chờ, cháu đi trước đây ạ!"

Tránh tranh cãi, bác sĩ áo trắng tốt bụng chạy mất dạng.

Mẹ tôi cảm thấy mắt mát liền chuyển hướng qua Giang Thần: "Giang Thần à, lần này ít nhiều cháu cũng..."

Giang Thần bắt tay đằng sau lưng, cúi xuống nhỏ giọng nói vào tai tôi: "Cứu anh đi."

Tôi nhịn không được rụt vai lại, nén cái suy nghĩ đang dâng trào đến muôn cắn lưỡi tự vẫn ở trong đầu xuống, nói giúp cho anh với mẹ tôi: "Mẹ ơi, nhanh nhanh đi xem bố thế nào đi ạ, Giang Thần còn có bệnh nhân đang chờ ở phòng khám."

Vừa nhìn thấy y tá đầy giường bệnh của bố ra, mẹ tôi liền đi theo.

Chỉ còn lại tôi và Giang Thần, tôi nuốt nước bọt, ngẩng đầu cười đối diện anh: "Lần này cảm ơn anh."

Anh ấy gật đầu: "Không có gì, anh đi trước đây."

Tôi thốt lên: "À?"

Anh ấy cười một cái: "Anh còn phải khám bệnh."

Đưa mắt nhìn theo Giang Thần đi xa, tôi vân vê cái tai, cười ngơ ngơ.

Khi đó, Giang Thần đỗ vào khoa y đại học X đang học năm nhất, còn tôi, với thân phận thí sinh dự thi môn nghệ thuật cũng trầy trật lắm mới thi vào được khoa nghệ thuật của đại học X. Trường của Giang Thần sẽ tổ chức chương trình chào tân sinh viên, tuy nhiên tôi nhiều năm đơn phương anh cũng chưa mất lí trí tới mức mặt dày mà dạn mà chạy

tới van xin anh ấy mang tôi đi. Chủ yếu là tôi nghe nói hội tân sinh viên sẽ phải ăn nhiều ăn ít, cái gì cũng phải ăn, đồ ăn này là do các anh chị mua đến. Đối với cách này, tôi vô cùng hài lòng. Sau này, đến lượt tôi lên làm đàn anh đàn chị, khi có chương trình chào đón tân sinh viên thì tôi lại đau bụng không thể đi tham gia.

Ngày đó có rất nhiều người, trường đã bao hết tám cái bàn ở quán ăn nhỏ phía cổng phía bắc. Tôi và Giang Thần đến sau, khi đó đã không còn bao nhiêu chỗ ngồi. Tôi và Giang Thần bị xếp ngồi ở hai cái bàn khác nhau, tôi nhìn anh đang ở phía xa, cảm thấy thật tốt, ăn quá nhiều cũng sẽ không bị người khác để ý.

Sau khi rượu say cơm no, các anh chị dẫn các em sinh viên mới đến sân vận động chơi trò chơi. Có một trò chơi không biết từ địa phương nào lưu hành cho tới cả nước: Nói thật hay thử thách.

Cái chai kia chuyển từ người này qua người khác, chuyển tới cô tiểu thư trước mặt, nhìn thấy em trước tiên chọn thử thách khiến mấy bạn cùng lớp phải kéo đại một người đi đường nào đó nói cô gái đó nhìn xem. Đây là lá gan trái của anh ta, đây là túi mật, đây là lá phổi phải, đây là thận, xong rồi chỉ xuống dưới đũng quần nói nơi này có một cái ống thẳng dẫn từ thận ra gọi là ống dẫn nước tiểu... Thế là cô tiểu thư đó đành chọn nói thật.

Một đàn anh dần hiện hình thành sói từng bước dụ dỗ đàn em khóa dưới: "Em gái, em đã có bạn trai chưa? Hoặc là để ý đến ai đó? Là ai thế?"

Tôi nghĩ thầm, hỏi ván đề này cũng quá ám áp cảm động, tốt xấu gì cũng nên để tôi hỏi anh mặc quần lót màu gì hay nhan sắc thế nào chứ, bla bla bla. Sau đó, cô gái kia đỏ mặt gật đầu, ánh mắt như có như không liếc về phía Giang Thần, tôi bỗng cảm thấy được vấn đề này cũng quá nhạy cảm rồi.

Mọi người bắt đầu ồn ào để Giang Thần bày tỏ. Giang Thần vẫn đứng đằng sau tôi từ nãy đến giờ bỗng nhiên cúi người xuống, nói bên tai tôi: "Cứu anh!"

Tôi nhất thời cảm thấy hơi hồi hộp, cảm thấy hai chữ kia của anh ấy như một dòng khí nóng làm cổ họng tôi ngứa ngáy, vặn vẹo cái cổ sau đó cái khó ló cái khôn, tôi lắp bắp: "Em... em... em đau bụng quá."

Giang Thần thở dài một hơi đằng sau tôi, đỡ lấy bả vai tôi rồi bảo mọi người: "Mọi người thông cảm, bạn gái mình bị đau bụng, mình đưa cô ấy đi bệnh viện."

Tôi bị Giang Thần kéo đi được vài bước rồi mới định thần lại, vừa nãy anh ấy vừa bảo mình là bạn gái anh ấy. Tôi có hơi phẫn khích hỏi anh ấy: "Em... Đúng rồi... Em vừa mới nghe thấy anh nói em là bạn gái anh..."

Hình như tôi đã nhìn lầm, tôi thấy mặt anh đỏ lên một cách kì lạ, sau đó anh hùng hồn nói: "Ừ. Có sao không?"

Trong chớp mắt, trống ngực tôi đập dồn dập, gần như muốn bay ra ngoài, tôi lắp bắp đáp: "Không... Không thể nào, việc ấy... không sao cả."

Mỗi khi tôi hồi tưởng lại những chuyện đã qua ở một thời điểm nào đó, có thể không vì uổng phí thời gian mà cảm thấy hối hận, không vì tầm thường vô vị mà cảm thấy hổ thẹn, lại ở chính thời khắc quan trọng nhất nói một câu cùng với loại nữ tính đặc thù ngành dịch vụ mà vui mừng chết đi được.

Buổi tối tôi ở lại trong bệnh viện để chăm sóc bố tôi, tìm cho mẹ tôi một chỗ để nghỉ ngơi. Ban đầu bà mẹ của tôi không đồng ý, cho đến khi tôi kể chuyện mấy cái bệnh viện có ma ngày xưa bà mới than mỏi người, muốn về nghỉ ngơi, phải có sức thì ngày mai mới đến chăm sóc bố tôi được.

Đêm nay bác sĩ Tô trực, cô ta kiểm tra hai phòng, lúc sau đòi ở lại phòng bệnh bố tôi, cố gắng lôi kéo tôi nói chuyện cùng.

Ngại vì cô ấy là ân nhân của nhà mình, tôi cố gắng giữ mí mắt mở để nói chuyện với cô ấy.

Cô ấy hỏi: "Chị và bác sĩ Giang Thần có quan hệ gì?"

Tôi đáp: "Bạn bè!"

Cô ta lẩm bẩm mấy câu: "Tôi còn cho là trai gái thì không có quan hệ bạn bè, song thấy anh ấy không ở lại cùng cô đêm nay tôi cũng đoán được phần nào."

anh ấy không ở lại cùng cô dem hay lui cùng đoàn dược phan hao.

Cô ta hỏi tiếp: "Bạn bè thế nào vậy?"

Tôi đáp: "Mẫu giáo, cấp một, cấp hai, cấp ba và đại học."

Cô ta cho rằng đây là chuyện cực kì đáng kinh ngạc, còn chỉ ra đây là loại khó xác định duyên phận, cô ta nói: "Hừm, hừm, thanh mai trúc mã. Từ nhỏ đã nhìn nhau từ thời cởi chuồng lớn lên, đúng là có duyên phận."

Ta há miệng ra ngáp, ngáp rất lâu xong mới khép lại, mới ngáp có một cái mà chảy cả nước mắt. Đang tính nói gì đó, bác sĩ Tô liền hỏi gấp: "Anh ấy không có bạn gái ư?"

Tôi trung thực trả lời: "Không biết nữa."

Cô ta thầm bí bí ghé sát vào tai tôi nói nhỏ: "Tôi nói cho chị biết một bí mật về bác sĩ Giang, nhưng chị không được nói cho bác sĩ Giang biết đâu đấy!"

Tôi gật đầu.

Cô ta cười hề hề như mấy bà tám: "Chúng tôi nghi ngờ bác sĩ Giang là gay."

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta, cô ta vừa cười vừa giải thích với tôi: "Anh ấy chưa bao giờ xuất hiện với bất kì cô gái nào, hơn nữa khi đi bên cạnh bác sĩ nữ hay y tá nữ thì luôn giữ khoảng cách. Nhưng mà chúng tôi cũng đâu có bệnh ngoài da hay bệnh truyền nhiễm gì đâu, làm thế không hay cho lắm. Đối với người mang cảm giác phụ nữ thì đối với phụ nữ sẽ không có cảm giác thần bí gì hết."

Tôi do dự hạ giọng xuống, thì thào hỏi: "Có vẻ nhóm các cô cũng rất thích tìm hiểu về đàn ông nhỉ?"

Cô ta kinh ngạc ngẫm nghĩ một hồi, chợt vỗ đầu một cái bừng tỉnh: "Cũng đúng."

Thế rồi chúng tôi mỗi người trầm ngâm trong suy nghĩ của riêng mình, vài phút đồng hồ trôi qua, tôi vẫn còn trầm tư, làm thế nào mới có thể đuổi khéo cô ta đi, thật là phiền phức. Đáng tiếc bác sĩ Tô lại hỏi tiếp: "Chị biết anh ấy lâu như thế chắc là biết anh ấy có

quen con gai khong nhe?"

Tôi đang ngủ gật giật mình tỉnh lại, cười gượng gạo: "Có thấy."

"À. Đúng là đáng tiếc mà." Cô ta thất vọng thở dài.

Tôi cẩn thận dò hỏi: "Đáng tiếc gì cơ? Cô thích anh ấy à? »

Cô ta cười nhẹ nhàng: "Không, tôi có người yêu rồi. Người yêu của tôi cũng là bác sĩ ở bệnh viện X, anh ấy học tâm lý học, luận văn tốt nghiệp là nghiên cứu và phân tích tâm lý về phương hướng đồng tính luyến ái, chủ yếu là muốn nghiên cứu về phần đông người đồng tính xuất sắc trong xã hội. Điều duy nhất làm anh ấy phiền lòng chính là không tìm thấy đối tượng nghiên cứu..."

Tôi nghĩ ngợi rồi đề nghị: "Cô lên mạng tìm thông tin cho anh ta thử xem. Chẳng phải bây giờ đang phồn thịnh cái gọi là tiểu thuyết đam mỹ ư? Trong đó có nhân vật chính nào là diễn viên nam, giám đốc, bác sĩ rồi luật sư, người lính, những gì hoàn mỹ nhất, tốt nhất đều xuất hiện cả. Nghệ thuật chính là ở trong cuộc sống. Cho bạn trai cô xem xem, không khéo còn có thể tìm được thông tin có ích."

Cô ta lắc lắc tay nói: "Tôi từng nghĩ đến rồi, cũng nghiên cứu kha khá nhưng cảm thấy không dựa vào mẫu này được. Những thứ kia toàn là con gái viết. Trong mắt phụ nữ, đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Hai người suy nghĩ bằng nửa thân dưới quần lấy nhau, ngoại trừ sử dụng nửa thân dưới thì cũng vẫn là sử dụng nửa thân dưới. Thật sự không giúp được gì cho nghiên cứu học thuật hết."

Tôi nghĩ thấy cũng đúng, cảm thấy được có đạo lý là à một tiếng tò vò đồng ý.

Cô ta nói tiếp: "Chị nói xem, bác sĩ Giang có khuynh hướng đồng tính luyến ái không? Tôi xem mấy cuốn tiểu thuyết này đều nói có thể biến đàn ông từ bình thường thành gay. Tên khoa học gọi là gì nhỉ ? À, gọi là bẻ cong. Nếu không tôi bẻ cong anh ấy thì như thế nào nhỉ ?"

Miệng tôi há hốc hơn cả nắp hộp, lắp bắp nói: "Như vậy... không tốt ư..."

Cô ta vỗ bẹp bẹp vào vai của tôi: "Đừng lo lắng, tôi đùa với chị thôi, chị không biết đùa gi

cả."

...

"Đúng rồi... Chị đoán thử xem vì sao tôi lại thi vào ngành y, lại còn là khoa phẫu thuật chỉnh hình?" Cô ta bất chợt phẫn khích hỏi.

Tôi không hài hước như cô ta, trả lời như bị mất sức: "Gia đình cô cũng đều là bác sĩ?"

Cô ta lắc đầu.

Tôi vừa đoán: "Khi còn nhỏ cô gặp được một người nào đó khổ sở vì bệnh xương?"

Cô ta vẫn lắc đầu.

Tôi trở nên nghiêm túc: "Cô nuôi chí thành bác sĩ để cứu giúp người bệnh? Hay cô hứa với người yêu thi đỗ khoa y? Hoặc cô điên sai chí hướng và nguyện vọng khi thi vào đại học?"

"Tất cả đều không phải." Cô ta dương dương tự đắc nói: "Nhà tôi buôn bán thịt lợn, tôi mỗi lần nhìn thấy bố tôi chặt xương lợn thì thấy rất hứng phấn."

...

Khóe miệng tôi giật giật: "Ha ha, mưa dầm thấm đất."

Cô ta lại dùng lực vỗ vai tôi: "Chị tin thật hả? Chị đúng là không có khiếu hài hước, cả nhà tôi trừ em trai ra thì ai cũng đều là bác sĩ

Download MangaToon APP on App Store and Google Play

